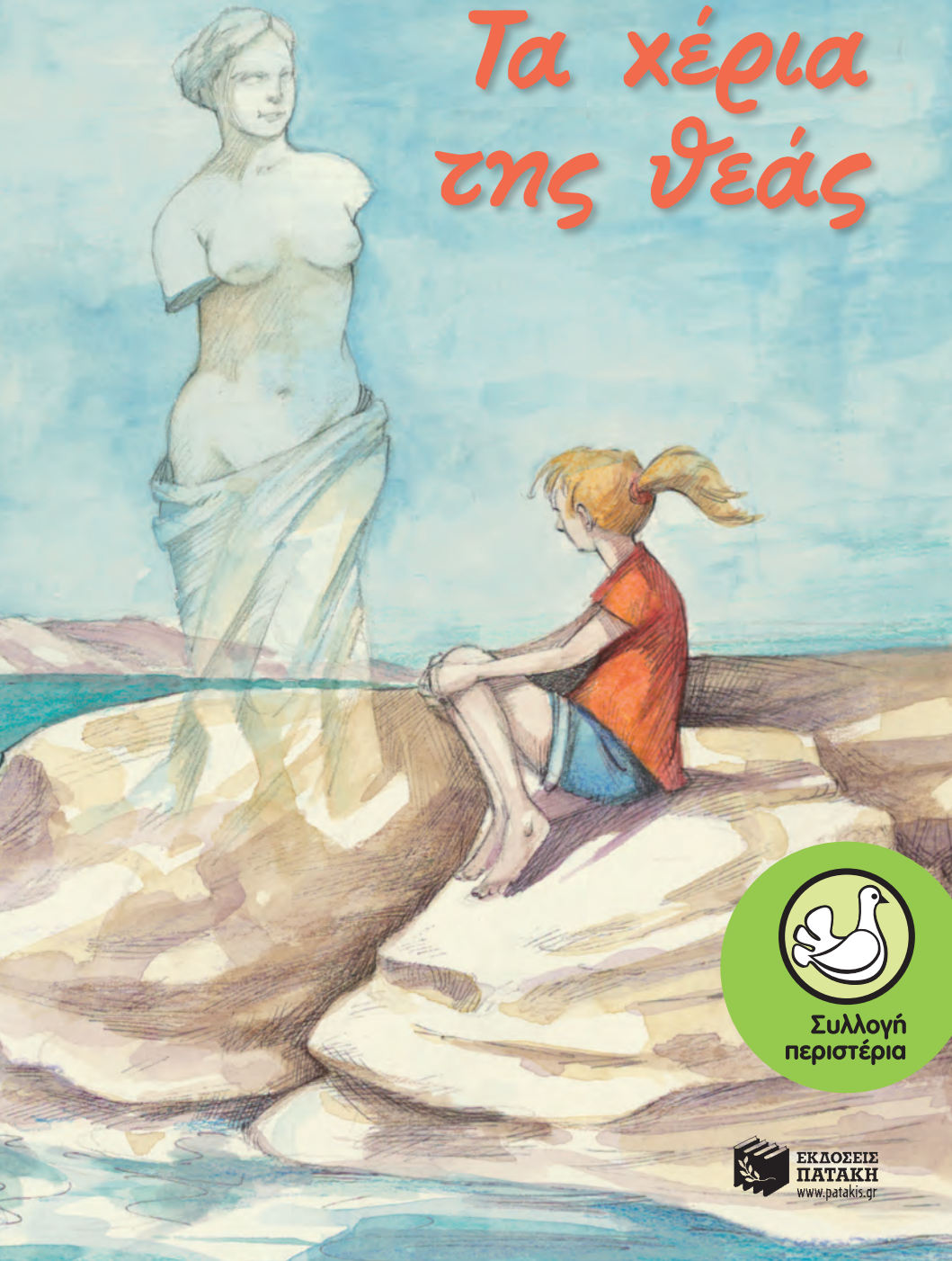

Διονύσης Λεϊμονής

Τα χέρια της θεάς

Συλλογή
περιστέρια

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΛΕΪΜΟΝΗΣ

Τα χέρια της Θεάς

ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους
Συλλογή Περιστερία – 206

Διονύσης Λεϊμονής, *Τα χέρια της θεάς*

Εικονογράφηση εξωφύλλου: Σπύρος Γούσης

Σχεδιασμός εξωφύλλου σειράς: polka dot design

Υπεύθυνη έκδοσης: Υβόνη Καρούδη

Επιμέλεια-Διορθώσεις: Αντωνία Γουναροπούλου

Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνος Καπένης

Copyright © Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Διονύσης Λεϊμονής, 2020

Copyright © για την εικονογράφηση του εξωφύλλου Σ. Πατάκης

ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2020

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Σεπτέμβριος 2020

ΚΕΤ Γ801 ΚΕΠ 510/20 ISBN 978-960-16-8585-4

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ.

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.800, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΡΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Τ' αγάλματα [...] σε κνηγούν [...] με τα σπασμένα μέλη τους
[...]*

*Γιατί τ' αγάλματα δεν είναι πια συντρίμια,
είμαστε εμείς.*

Πώργος Σεφέρης, «Ο ηδονικός Ελπίνωρ», *Κίχλη*, 1946

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Διαφορετικές διακοπές...	11
Μια άλλη Αφροδίτη	17
Στη Μήλο...	22
Μια καινούρια μέρα	31
Ο γύρος του νησιού σε επτά ημέρες	42
Θειωρυχεία, Δευτέρα 2 Σεπτεμβρίου	45
Κλέφτικο, Τρίτη 3 Σεπτεμβρίου	48
Ακρωτήρι Βάνι, Τετάρτη 4 Σεπτεμβρίου	51
Κλήμα, Πέμπτη 5 Σεπτεμβρίου	54
Σαρακήνικο, Παρασκευή 6 Σεπτεμβρίου	57
Αδάμαντας, Σάββατο 7 Σεπτεμβρίου	60
Πλάκα, Αρχαιολογικό Μουσείο, Δευτέρα 9 Σεπτεμβρίου. Το παράπονο της Αφροδίτης.	63
Η Κουτσοχέρω κι ο Κουτσαργύρης	67
Τελευταία μέρα ξενοιασιάς	74
Το πρώτο κουδούνι	78
Αλιμπερτά στ' αγάσματα!	85
Τι έγιναν τα χέρια;.	94
Μια άσκηση με πολλές απαντήσεις	98
Επιτέλους μια λύση... ..	113

Ευχαριστώ θερμά τον καλό μου φίλο, ζωγράφο Νίκο Κυρίτση, Μηλιό στην καταγωγή, ο οποίος με μύησε στη μηλείκη γλώσσα αλλά και στο κλίμα του νησιού κατά τη διάρκεια της συγγραφής του βιβλίου μου.

Διαφορετικές διακοπές...

ΤΑ ΧΕΡΙΑ της Αφροδίτης έτρεμαν. Ο μπαμπάς και η μαμά την κοίταζαν σιωπηλοί. Από μέρες είχε παρατηρήσει σιγανούς ψιθύρους μεταξύ τους, ώσπου την Κυριακή το βράδυ το ποτήρι ξεχείλισε. Κατεβαίνοντας τη σκάλα της σοφίτας, τους έπιασε να μιλάνε για κείνη. Δεν είναι σωστό να κρυφακούμε τους μεγάλους, το ήξερε αυτό, αλλά τώρα δε γινόταν να μην πετρώσει σαν άγαλμα. Ο μπαμπάς αναρωτιόταν πώς θα το πάρει η μικρή. «Μικρή» – αυτή ήταν. Δεν είχε αδέρφια. Η μαμά τον καθησύχαζε – «Η Αφροδίτη μας αγαπάει το νησί, θα ενθουσιαστεί» – αλλά ο μπαμπάς ξεφυσούσε ανήσυχος. Τότε παρουσιάστηκε σαν τον κομήτη μπροστά τους και ζήτησε επιτέλους να μάθει τι συμβαίνει.

– Παιδί μου, αποφασίσαμε να πάμε στη Μήλο.

– Για καλοκαίρι, μπαμπά; Και η δουλειά σου;

– Αφροδίτη μου, ο μπαμπάς θα φύγει από τη δουλειά.

Υπάρχουν προβλήματα. Καιρό τώρα. Το σκεφτήκαμε πολύ, το κουβεντιάσαμε, δε γίνεται αλλιώς... Θα μετακομίσουμε.

— Θα μετακομίσουμε; Κι εγώ; Δεν έπρεπε να μου το πείτε νωρίτερα;

— Δε θέλαμε να σε φορτώσουμε με έγνοιες πριν τελειώσει το σχολείο σου. Άλλωστε, λέγαμε μήπως βρίσκαμε κάποια άλλη λύση. Μέχρι χθες ο μπαμπάς κουβέντιαζε με μια εταιρεία. Γιατί να σε ταράξουμε;

— Και τώρα;

— Τώρα θα ξεκινήσουμε να μαζεύουμε τα πράγματα, τις υποχρεώσεις μας, τις δουλειές μας στην Αθήνα, για να μπορέσουμε ως τις αρχές του Σεπτέμβρη να έχουμε μετακομίσει στη Μήλο...

— Μαμά, τα παιδιά με περιμένουν στα Κύθηρα. Ποιος ακούει τον Χριστόφορο και τους άλλους αν τους πω ότι...

— Το ξέρω, κορίτσι μου, αλλά φέτος είναι λίγο ανάποδα τα πράγματα. Θα πάμε μόνο το Δεκαπενταύγουστο, πες τους. Μην ανησυχείς, από Σεπτέμβρη όλο τον χρόνο διακοπές θα έχουμε. Το νησί μάς περιμένει. Κι εσύ το αγαπάς, θα είμαστε μια χαρά. Ο μπαμπάς έχει περιουσία εκεί. Θα συνεργαστεί με τον μπαμπά του Πέρου...

— Κι εγώ γιατί πρέπει να μείνω εδώ καλοκαιριάτικα; Αυτές είναι δουλειές των μεγάλων. Η Φανή, ο Προκόπης, ο Μάξιμος, η Ελίνα θα 'χουν φτάσει κιόλας στον Αβλέμονα.

— Γιατί πρέπει να κάνεις καλοκαιρινά μαθήματα, να βγάλεις μια τάξη ακόμα στα αγγλικά σου, να μπορέσεις να δώσεις το πτυχίο, να μη μείνεις πίσω. Δεν ξέ-

ρουμε τι θα βρούμε στο νησί, και μέχρι να μπεις σε μια σειρά...

— Και τι θα πω τώρα στα παιδιά; Θα με λένε ψηλομύτα κι ακατάδεκτη. Τους ξέρετε...

— Θα πάμε, πες τους, το Δεκαπενταύγουστο για να τους δούμε και να τους χαιρετήσουμε. Καλοκαίρι χωρίς Κύθηρα είναι Αύγουστος χωρίς μελτέμι, τόνισε ο μπαμπάς, και σ' αυτό το σημείο ήπιαν όλοι το αμίλητο νερό.

Ανέβηκε στο δωμάτιό της με ένα σφίξιμο στην καρδιά η μικρή θεά. Τα τελευταία χρόνια κάθε καλοκαίρι περνούσαν πολύ όμορφα στα Κύθηρα με την παρέα. Είχαν δεθεί πολύ. Είχαν πάρει μέρος και σε σημαντικές αποστολές. Τη μια χρονιά να ψάξουν για το δέκατο έβδομο κιβώτιο από το ναυάγιο του Έλγιν, μετά έφαγαν τον κόσμο να ανακαλύψουν πού βρίσκεται το τέταρτο αλογάκι από το ναυάγιο των Αντικυθήρων και γιατί δεν το παίρνει απόφαση να ανέβει στη στεριά... Φέτος; Κι αν πήγαιναν ο κύριος Δημήτρης με την ομάδα του για βουτιές; Είχαν δώσει μια υπόσχεση. Αχ, αυτά τα αγγλικά... Το νησί του μπαμπά το αγαπούσε, αλλά δεν το ήξερε τόσο καλά όσο τα Κύθηρα ούτε πολλούς φίλους είχε παρά μόνο τον Πέρο, που ήταν και πολύ μακρινά ξαδέρφια, και τη Μοσχούλα κι έναν Μανούσο... Την τρώμαζε η ιδέα να μείνουν χειμώνα εκεί,

τι ζωή έχει ένα νησί τον χειμώνα; Μόνοι τους θα ήταν και γύρω γύρω η θάλασσα...

Εκείνη την ώρα χτύπησε το τηλέφωνο. Ήταν η Ελίνα. Τι θα της έλεγε;

—Ναιαιαιαι;

—Αφροδίτη, γεια! Φεύγουμε για Κύθηρα το άλλο Σαββατοκύριακο. Εσείς;

—Ποτέ.

—Τι λες, παιδάκι μου;

—Πρέπει να κάνω καλοκαιρινά μαθήματα αγγλικών, Ελίνα... Μόλις μου το ανακοινώσανε.

—Οχ... Ξέρεις τι θα πουν τα αγόρια...

—Ξέρω. Θα με στολίσουν, η «ακατάδεκτη θεά» και τέτοια...

—Δεν μπορείς να το αποφύγεις;

—Δε γίνεται, Ελίνα. Και θα μετακομίσουμε και από την Αθήνα.

—Τι λες! Πού θα πάτε, δηλαδή;

—Στη Μήλο.

—Αλλάζεις νησί φέτος;

—Δεν κατάλαβες, δε φεύγουμε τώρα. Είπαμε, το καλοκαίρι θα μείνω στην Αθήνα και θα κάνω αγγλικά. Για μετακόμιση μιλάω...

—Πότε;

Η Αφροδίτη έκατσε και της τα είπε χαρτί και καλαμάρι, όπως τα είχε ακούσει κι εκείνη πριν από λίγο. Κι όσο μιλούσε, σαν να έφευγε λίγο λίγο η θλίψη από μέσα της...

—Έχεις φίλους εκεί;

– Με τα Κύθηρα και τα Κύθηρα κάθε χρόνο, έχασα τη Μήλο... Έχω όμως τη γιαγιά Αφροδίτη και τον παππού τον Παναή, που είναι μάλαμα και οι δύο κι όλο με ζητάνε να πάω κοντά τους.

– Είναι ωραίο νησί η Μήλος;

– Άσπρο πολύ, αλλά με χρωματιστούς βράχους, ωραίες θάλασσες κι ανθρώπους με περίεργα ονόματα... Άσε που μιλάνε λίγο παράξενα, μερικές φορές θες λεξικό για να τους καταλάβεις...

– Τι περίεργα ονόματα;

– Εργίνα... Μαργίτσα... Ταρώ, Λισσαβώ, Στελιανή, Πέρος...

– Άνθρωποι είναι αυτοί;

– Όχι, «αθρόποι», έτσι τους λένε εκεί τους... ανθρώπους.

Γέλασε η Ελίνα.

– Κι αυτούς τους... «αθρόποι» δεν τους καταλαβαίνεις όταν μιλάνε;

– Να, ας πούμε το λ πολλές φορές το κάνουν ρ! Λένε, για παράδειγμα, «Σήμερα θα φάμε πεντανόστιμα ντορμαδάκια»... Ή τρώνε το ν από τις λέξεις κι από το άρθρο. «Των αντρώ» και «τω γυναικό»... αντί να πουν «των αντρών» και «των γυναικών»...

– Απίστευτο... Όμως, βρε Αφροδίτη, καλά όλα αυτά, αλλά οι θησαυροί που ψάχνουμε; Τι θα γίνει; Θα βγεις απ' το παιχνίδι;

Η Αφροδίτη το είχε σκεφτεί ήδη. Να έβγαινε από το παιχνίδι; Με τίποτα.

– Θα συμμετέχω από μακριά, είπε στη φίλη της. Απλώς μη με ξεχάσετε. Άλλωστε, θα έρθουμε τον Αύγουστο, έστω και για λίγες μέρες, και θα τα πούμε από κοντά. Έχει κι η Μήλος ομορφιές και αρχαία... Μπορεί να κρύβεται κι εκεί κάποιος θησαυρός. Πού ξέρεις;

– Εντάξει, Αφροδίτη, θα μιλήσω στα παιδιά, θα σε ξαναπάρω το απόγευμα. Πολύ μου άρεσε έτσι που μιλάνε οι Μήλιοι.

– *Μηλιοί* είναι οι άντρες.

– Κι οι γυναίκες;

– *Μηλιές*.

– Έχει και *αχλαδιές*;

– Χα χα, απ' όλα έχει η Μήλος... Α! Κάτσε να σου πω και το τελευταίο που σκέφτηκα!

– Τι;

– Έχει και μια Αφροδίτη της Μήλου, αλλά δεν είναι η πραγματική...